

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5878/24
26.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радојко Денић, адвокат из Уба, ул. Вука Караџића број 34, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Нине Костић, адвокат из Уба, ул. Душана Даниловића број 3, ради раскида уговора о поклону, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Убу П 93/24 од 22.8.2024. године, у седници одржаној дана 26.3.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Убу П 93/24 од 22.8.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио раскид уговора о поклону, који је оверен од стране Ј.Б. ... из Уба ОПУ: 80-22 од 4.2.2022. године, којом је тужилац поклонио сувласнички удео од 900/3768 на кат.парц. Број ... земљиште под зградом и другим објектом, земљиште уз зграду и други објекат и пашњак 2. класе, све у површинама ближе описаним у овом ставу изреке и искључиво право својине на породичној стамбеној згради број зграде 1, површине 106 м², све уписано у ЛН бр. ... у КО ..., те да се тужени обавезе да трпи да се на основу ове пресуде у катастру непокретности тужилац упише на његовом сувласничком уделу од 900/3768 на кат.парц.број ... на наведеним непокретностима као искључиви власник над уделом од 1/1. Ставом другим одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио обавезивање туженог да му преда у државину сувласнички удео од 900/3768 на к.п.бр..., земљиште под зградом и другим објектом, земљиште уз зграду и други објект у површинама ближе описаним у овом ставу изреке и пашњак 2. класе, све у површинама ближе описаним у овом ставу изреке и породичну стамбену зграду, број зграде 1, површине 106 м², све уписано у ЛН бр. ... у КО ... Ставом трећим обавезан је тужилац да туженом на име парничних трошкова плати 75.650,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, због погрешно

и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, побијајући је у целости. Тужени је благовремено одговорио на жалбу. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили.

Испитујући правилност пресуде у смислу 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а жалбом се не указује на другу битну повреду поступка која је могла бити од утицаја на законитост и правилност ожалбене пресуде.

У спроведеном доказном поступку првостепени суд је утврдио да је овде тужилац са овде туженим закључио дана 4.2.2022. године и пред јавним бележником ... оверио Уговор о поклону, чији је предмет породично-стамбена зграда површине 106 м², као и земљиште под зградом и другим објектом, земљиште уз зграду и други објекат и пашњак 2. класе, све у површинама ближе описаним у члану 1. Уговора, све уписано у ЛН бр.... КО ... Тужилац је туженом предао у државину поклоњене непокретности, а са којим поклоном се сагласила тужиочева супруга – туженикова мајка ВВ, јер су исте стечене за време брака туженикових родитеља. Тужилац се уписао као власник на поклоњеним непокретностима. Односи туженог и његове супруге са његовим родитељима су сложени и могу се окарактерисати и као лоши. Наиме, у току 2020. године тужени се упознао са својом садашњом супругом ГГ, оженио се и довео у ... 2021. године. Међутим, мајка туженог је одмах почела да прелази све границе приватности, да улази у кућу када они нису присутни, да премешта ствари по кући, да претура по ГГ стварима и узима шта јој се допада без питања, да отвара свадбене поклоне, при чему је тужилац попио сва алкохолна пића која су тужени и ГГ добили на поклон. Како би се ситуација средила тужени и његова супруга су ишли на разговор са родитељима туженог, носили им палачинке, молећи их да им не претурају по стварима и поштују њихову приватност, али се ситуација даље погоршавала, нарочито између супруге туженог и његових родитеља. Због компликованих односа изречена је и хитна мера ПС Уб, Нп бр.100/21 од 4.12.2021. године, којим је овде тужиоцу привремено забрањен прилазак и контактирање са супругом туженог дана 4.12.2021. године, са трајањем до 6.12.2021. године. Супруга туженог долазила је у вербалне, па чак и физичке сукобе са тужиоцем, док тужени није имао несугласице, свађе, нити физичке контакте са тужиоцем и својом мајком. Социјални радник ДД је предложила да се тужилац подвргне принудном лечењу од алкохолизма, како би се решили проблеми, да би се на крају договорили да тужилац поклони туженом кућу и окућницу, како би тужени и његова супруга имали сигурност да их тужилац неће избацити из куће када му се то прохте. Након што је тужилац сазнао да тужени након одређеног времена планира да прода поклоњену кућу, одлучио је да опозове уговор о поклону.

Тужилац заснива опозив – раскид уговора о поклону којим је предметна породична кућа заједно са земљиштем поклоњена туженом, због грубе

неблагодарности, односно на чињеници да тужени наноси штету његовој части и имовини, не спречавајући да повреду према поклонодавцу и његовој супрузи у погледу части, имовине, угледа и тела наноси његова супруга ГГ, која са њим живи у заједничком домаћинству у поклоњеној породичној стамбеној згради.

Наведено чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и оно произилази из доказа у списима, које је првостепени суд правилно ценио у смислу члана 8 ЗПП и оно се жалбеним наводима којима се оспорава оцена доказа не доводи у сумњу. На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио параграф 567 Српско-грађанског законика који се примењује у конкретном случају на основу члана 4. Закона о неважности правних прописа донетих пре 6. априла 1941. године и за време непријатељске окупације (“Службени лист ФНРЈ”, бр. 86/1946, 105/1946 и 96/1947). За своју одлуку првостепени суд је дао довољне разлоге, које, као правилне, прихвата и овај суд као другостепени, те пресуду детаљно не образлаже на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а.

Наиме, неблагодарност, као разлог за раскид уговора о поклону релевантна је само ако се испољава у понашању поклонопримца према поклонодавцу или њему блиском лицу. Прекид контакта након закљученог уговора о поклону не може представљати велику неблагодарност. Такође, тужени је спречавао своју супругу у физичким насртајима на родитеље, одговарајући је од даљег напада на исте, док са своје стране родитељима није нанео било какву увреду, нити пак физичку повреду. Чињеница да је продао сточни фонд из домаћинства и намештај из куће, не може бити знак неблагодарности према поклонопримцу, јер је тужени продао поменуте ствари које је лично набавио и био њихов власник. Уколико је продао део живине, чији није био власник, то би тужилац могао према туженом истаћи само захтев за накнаду штете, а исто не може представљати разлог за раскид уговора о поклону. Конкретан мотив за подношење тужбе у овом спору било је сазнање или мисао тужиоца да тужени жели да отуђи поклоњене непокретности. С обзиром да је тужени уговором о поклону стекао поклоњену стар, њом може сасвим слободно располагати, без ограничења, те поменутом намером продаје непокретности тужени није изразио грубу неблагодарност према поклонодавцу. Такође, првостепени суд закључује да није наступило осиромашење тужиоца, које он није ни истицао, због чега првостепени суд закључује да није испуњен ни један од услова за раскид уговора. Утврђено чињенично стање очигледно указује на постојање породичних несугласица и неслагања, који не представљају грубу неблагодарност поклонопримца.

Супротно жалбеним наводима, након закључења уговора о поклону тужени није према оцу поступао грубо, дрско, безобразно или безобзирно, нити га је својим поступцима или речима тешко увредио, повредио његову част, односно тужилачка страна није у току поступка презентовала доказе којима би доказала своје тврдње у смислу да је тужени учинио према тужиоцу такав гест који би могао да се сматра грубом неблагодарношћу. Обична незахвалност не би била правно релевантна за опозив поклона. Околност да тужени, осим што је одвраћао своју супругу од сукоба са његовим родитељима, није активно учествовао и спречио њихове међусобне физичке и психичке нападе, не може се сматрати грубом неблагодарношћу.

Тужени се изјаснио да никада није вређао своје родитеље, већ је башту својих родитеља узорао, припремио је за сетву грашка, помагао родитељима у сетви, на

пролеће спремао околно земљиште за сетву кукуруза, док је у поклоњеној кући, како пре, тако и после закључења спорног уговора, извео бројне радове, те се његове радње у смислу активног немешања у сукоб између својих родитеља и супруге не би могле сматрати грубом неблагодарношћу према поклонодавцу. Чињеница да је желео да прода кућу, како би се коначно решиле постојеће несугласице између свих њих, показује да су односи између парничних странака били поремећени, али по оцени овог суда, не постоји никаква неблагодарност, а нарочито она која би се квалификовала као “груба” неблагодарност, у смислу параграфа 567 Српског грађанског законика, која би за последицу имала раскид закљученог уговора о поклону, како је то правилно првостепени суд и закључио. Осим тога, неблагодарност као услов за опозив уговора о поклону не може се посматрати једнострано, односно искључиво кроз однос поклонопримца према поклонодавцу, већ се мора сагледати у светлу укупних међусобних односа уговарача. Стога, да ли је дошло до грубе неблагодарности од стране поклонопримца, суд закључује узимајући све околности случаја, ценећи чињенично стање, правила морала и добрих обичаја.

Наводи којима се указује на евентуалну ништавост уговора о поклону нису од утицаја на правилност одлуке о раскиду односно опозиву, који је овде и чињеничном наводима и петитумом захтева тражен, јер се ништав уговор не може ни раскинути ни опозвати. Правилно је првостепени суд одбио и део тужбеног захтева који се односи на предају у државину, имајући у виду да је одбијен тужбени захтев који се односи на раскид уговора о поклону, те не постоји ни правни основ за предају непокретности из уговора о поклону тужиоцу у својину и државину.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже применом овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП, имајући у виду да нису од утицаја на доношење другачије, за жалиоца, повољније одлуке у овој правној ствари.

Са наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке на основу члана 390 ЗПП-а, а с обзиром на исход спора и постигнути успех странака, потврђена је и одлука о трошковима поступка који су туженом досуђени и одмерени правилном применом одредбе чланова 153 и 163 ЗПП, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, важећих у време доношења одлуке, те Таксене тарифе, важеће у време настанка таксене обавезе. Како тужилац у поступку по изјављеном правном леку није успео, те како се одговор на жалбу не сматра нужним трошком, то је неоснован захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је одлучено као у ставу другом изреке пресуде на основу члана 165 у вези са одредбом члана 153 и 154 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић